

[Erhard Jakobsen]

den situation, EF befinder sig i – overhovedet ikke. Jeg synes, det er meget rimeligt og sobert, når ministeren siger, at der er et alvorligt balanceproblem, men at kalde det katastrofal, betragter jeg om værende helt uden forbindelse med de faktiske forhold, vi har i Europa. Det er målestokken, der er noget galt med.

Det kan da være meget sjovt, som hr. Bjørn Elmquist også omtalte, når et af vore sikkert særdeles sagkyndige organer, nemlig Ekstra Bladet, morer sig med at lægge en ring af smør rundt omkring Ækvator – det er nu ikke nogen god ide, for der er 60 graders varme dér – men denne samling har ikke megen betydning.

Jeg kan en meget bedre sammenligning. Jeg vil meget hellere sammenligne værdien af vore lagerbeholdninger med Sovjetunionens forsvarsbudget – oprustningsbudget – for det har relevans. Tænk, hvis 300 mill. mennesker i Østlandene fik lov til at bruge bare 300 kr. mere til fødevarer; så ville vore lagre være tømte i løbet af en uge eller 14 dage. Det er meget mere realistisk. Her er noget for Fredsbevægelsen at tage fat på. Få dem til at nedruste i stedet for, som man ustandseligt prøver at få os til det, og lad folk få nogle penge til fødevarer; så har EF ingen problemer mere. Vi kan forsyne hele den østlige fattiggård med alt, hvad de overhovedet vil være i stand til at spise og drikke. Det kræver bare, at man nedrufter og i stedet for giver dem nogle penge til fødevarer derovre. Det er den ene sammenligning, jeg vil drage, og den er meget mere relevant end Ækvators længde.

Den anden sammenligning, jeg vil drage, er den, som ministeren og andre har fremhævet, nemlig at det ser alvorligt ud med landbrugsudgifter, der beslæglægger 70 pct. af EFs samlede indtægter. Javel, men når man så på den anden side betænker, at EFs samlede indtægter er 0,70 pct. af landenes nationalprodukt, så bliver der altså tale om 70 pct. af 0,70 pct., hvilket er 0,49 pct. Det er problemets størrelse, kære kollegaer. Det er det, vi har at slås med i Europa. Det, der er i vejen med EF, er ikke, at man bruger så meget til dette her, men at man har alt for lidt at bruge af, fordi landene fedter med penge. Det er det, der er i vejen. Hvis landene indså, at de for hver krone, de putter ind i EF, har gode chancer for at få om ikke lige-

frem SFs jackpot på 3 kr. – jeg skal da huske at underrette hr. Bonde om, at det er SFs mening, at EF har virket sådan for Danmark, at man fik tre kroner ud for hver krone, man putter ind; det vil hr. Bonde sikkert være glad for at blive præsenteret for – så bare halvanden krone; mange lande ville komme til at erkende, at de for hver krone, de brugte mere på EF, faktisk ad åre ville få 1, 2, 3 kr. tilbage. Hvis man satte ind her, ville denne situation heller ikke være katastrofal – ja ikke engang af særlig stort omfang.

Det betyder ikke, at jeg ikke mener, sådan som også ministeren sagde det, at det er et alvorligt balanceproblem, som man må tage fat på. Men for mig er det vigtigt at fremhæve, hvad der er alternativet. Der er to slags alternativer; det ene er, at landbrugspolitikken hørte op. Det ville betyde, at landene skulle til at putte penge i deres landbrug i stedet for, og det ville blive meget større beløb; det ved vi fra dengang, hvor vi ikke havde EF-ordningen, og hvor landene selv betalte. Vi ved også, at Danmark og dansk landbrug her går bag af dansen, for vi kan ikke skrabe de penge sammen til det, der skal til.

Det andet alternativ er, at EF benytter den mekanisme, som man altid har benyttet i de kapitalistiske samfund, nemlig at man, hvis man får fremstillet for mange varer, sådan at prisen bliver for lav, bare destruerer en større eller mindre portion. Det gjorde man, som vi husker, allerede før anden verdenskrig, da man anklagede det kapitalistiske system for, at der blev smidt kaffe i vandet for at nedbringe lagrene og brændt korn for at nedbringe lagrene. EF har prøvet at få fornuft ind i det kapitalistiske system, som jo giver den store produktion, ved at lægge tingene på lager. Det koster, og det koster dyrt, javel; men så kunne man vel for en tid gå over til destruktion af noget af det for at få noget af det væk.

Jeg skal ikke give et bud på, hvordan vi skal komme af med de lagre, men jeg synes da, det lyder fornuftigt, som f.eks. Socialdemokratiet er inde på det, at man gav skolemælk. Hvis man bare kunne nå dertil, at man på en tysk restaurant kunne få mælk til maden, synes jeg allerede, meget var nået, men mælk er et ukendt begreb på de fleste restauranter rundt omkring i EF-landene. I